

Prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
(judecător Barbos Ludmila)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
(judecători A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol)

Î N C H E I E R E

01 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în următoarea componență:

Președintele completului, judecător
Judecători

Luiza Gafton
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Deleu Adrian,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Deleu Adrian
împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al RM cu
privire la anularea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru
timpul lipsit forțat de la lucru,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, prin care s-a respins
apelul declarat de Deleu Adrian și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun.
Chișinău din 15 decembrie 2016, prin care s-a respins acțiunea înaintată de Deleu Adrian
împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al RM cu
privire la anularea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru
timpul lipsit forțat de la lucru ,

C O N S T A T Ă :

La 07 iulie 2016, Deleu Adrian a înaintat în instanța de judecată o cerere de
chemare în judecată împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului
Afacerilor Interne a RM, solicitând anularea ordinului Inspectoratului General de Poliție
al MAI RM nr.364 ef. din 16.06.2016 ”Cu privire la sancționarea disciplinară a ofițerului
superior urmărire penală al Secției urmărire penală a Inspectoratului de poliție Edineț al
IGP, locotinent-major de poliție Deleu Adrian”, restabilirea în funcția deținută anterior -
ofițer superior urmărire penală al Secției urmărire penală a Inspectoratului de Poliție
Edineț a IGP MAI RM, precum și încasarea din contul Inspectoratului General de Poliție
al MAI RM în beneficiul reclamantului a salariului pentru timpul lipsit forțat de la muncă
de la 16.06.2016 până la pronunțarea hotărârii instanței de judecată. (f.d. 2-5).

În motivarea acțiunii, a indicat că, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției
al MAI nr. 364 ef din 16 iunie 2016, a fost sancționat disciplinar pentru încălcarea
prevederilor art. 18 alin. (l) și art. 28 alin. (l) lit. g) ale Legii nr.320 din 27.12.2012 cu
privire la activitatea Poliției și statutului polițistului; pct.6 lit .a) și j) și pct. 13 din Codul

de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr.481 din 10.05.2006. pentru faptul că, la 04.06.2016 a „aplicat forța fizică față de un angajat al poliției la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, comiterea unei încălcări grave, care a prejudiciat considerabil intereselor publice, faptă ce denigrează imaginea și prestigiul Poliției”, cu concedierea din Poliție, cu achitarea compensațiilor bănești pentru concediile neutilizate, cu reținerea după caz a costului restant al echipamentului.

Consideră că acest act administrativ este ilegal, emis contrar prevederilor legale și care vine în contradicție atât cu circumstanțele de fapt care au avut loc, cât și cu normele de drept stabilite de legislația în vigoare.

În susținerea poziției sale a invocat că, la 04.06.2016, în jurul orelor 03:00 - 04:00 se afla acasă, nefiind implicat în serviciu, fapt care se confirmă prin graficul de serviciu a grupelor operative și urmărire penală pe luna iunie 2016 pe IP Edineț, aprobat de către conducerea Inspectoratului la data de 31.05.2016, când a primit un apel telefonic de la Cuzeac Oleg, care este nașul lui de cununie și care i-a comunicat că, conducând automobilul propriu de model SKODA Fabia, a fost stopat de către 2 polițiști, care nu s-au prezentat, cerându-i documentele. Cu intenția de a evita careva situații de conflict cu organele de poliție, în scopul de a verifica personalitatea polițiștilor, precum și legalitatea acțiunilor acestora, Cuzeac O. prin telefon l-a apelat pe reclamant, care ajuns la fața locului, fiind îmbrăcat în civil, a observat că, lângă Cuzeac O. se află angajații Plutonului Edineț, Ocnița, Briceni al Companiei de patrulare nr.2 Bălți a Regimentului de patrulare Nord al Inspectoratului Național de Patrulare, plutonierii Marco Serghei și Melnic Serghei, cu care anterior a mai avut conflicte personale și cu care din nou s-a mai iscat o ceartă, martori oculari al căruia au fost Cuzeac O. și polițistul Marco S.

Învederează că, cu toate că Procuratura raionului Edineț nu a finalizat controlul asupra materialelor pe faptul dat, în lipsa unei anchete de serviciu, la data de 16 iunie 2016 a fost emis ordinul contestat, cu încălcarea principiului prezumției nevinovăției și dreptul la apărare.

Sușține că nu este de acord cu motivele de concediere, deoarece nu există nici o hotărâre definitivă, prin care s-ar dovedi că a săvârșit abuz în serviciu sau că a fost atras la răspundere penală conform art. 327 Cod penal, sau la răspundere contravențională conform art. 312 Cod contravențional, or, la momentul emiterii ordinului de sancționare, procurorul nu a finalizat controlul faptului și nu și-a expus părerea asupra acestuia.

Afirmă că, la emiteria ordinului nr.364 ef din 16.06.2016 angajatorul a încălcat procedura de aplicare a sancțiunii disciplinare, deoarece art. 55 alin. (1) din Legea nr. 320 din 27.12.2012 și art. 17 din Codul de etică și deontologie al polițistului prezumă efectuarea controlului de serviciu și aplicarea sancțiunilor disciplinare numai după efectuarea anchetei de serviciu privitor la abaterea disciplinară, ceea ce nu a fost făcut din partea angajatorului. Iar la aplicarea sancțiunii disciplinare nu s-a luat în considerare activitatea desfășurată anterior, de împrejurările în care a fost săvârșită abaterea disciplinară, de cauzele, de gravitate și consecințele acesteia, de gradul de vinovăție, precum și de preocuparea pentru înlăturarea consecințelor faptei comise. Totodată angajatorul, la aplicarea sancțiunii disciplinare, nu a ținut cont de faptul că, la data de 04.06.2016 reclamantul nu era încadrat în serviciu, iar conflictul iscat purta un caracter

personal; nu a ținut cont că în perioada activității în cadrul Poliției Republicii Moldova, din 30.07.2007, nu a fost niciodată sancționat disciplinar, ba dimpotrivă sistematic a fost decorat cu diplome și stimulat cu premii bănești, dar și de faptul că la data de 31.05.2016 în familia reclamantului s-a născut fiul xxxxx din care motiv soția, Deleu Valeria, nu lucrează, iar el este unicul întreținător al familiei.

Prin hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 15 decembrie 2016 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 144; 147-152).

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 26 decembrie 2016 Deleu Adrian a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe (f.d.146; 157-159), solicitând casarea integrală a acesteia și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017 (f.d. 192; 193-196) s-a respins apelul declarat de Deleu Adrian și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea poziției sale, instanțele de judecată au indicat că, prin ordinul contestat, reclamantul a fost sancționat disciplinar pentru faptele, care au fost cercetate sub aspect disciplinar, în cadrul unei anchete de serviciu, în rezultatul căruia s-a decis că, Deleu Adrian pentru acțiunile sale, manifestate prin lipsa unui comportament demn și aplicarea forței fizice la 04.06.2016 față de un angajat al poliției la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, a comis o abatere gravă, care a prejudiciat considerabil interesele publice, o faptă ce denigrează imaginea și prestigiul poliției. Iar acțiunile ilegale ale reclamantului, ulterior au fost confirmate prin ordonanța Procurorului de aplicare a sancțiunii contravenționale din 13.07.2016, procesul-verbal cu privire la contravenție din 12.07.2016, ordonanța de începere a urmăririi penale din 04.06.2016, explicațiile plutonierului Serghei Melnic, raport de constatare medico-legală nr. 405 din 04.06.2016.

În acest context, instanțele ierarhic inferioare au reținut prevederile art. 55 alin. (8) al Legii nr. 320 din 27.12.2012, care indică că aplicarea sancțiunii disciplinare nu exclude răspunderea penală, contravențională sau civilă, făcând trimitere și la prevederile pct. 36 al Statutului disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din din 09.07.2013, unde este indicat că constituie abateri disciplinare faptele (acțiuni sau inacțiuni) care rezultă din prezentul Statut și din alte acte normative, adică încălcarea a normelor legale. Instanța mai reține și prevederile pct. 36 supct. 4) și 5) al Statutului disciplinar al polițistului, unde este indicat că constituie abatere disciplinară aplicarea violenței fizice sau comiterea unei fapte ilegale care discreditează imaginea Poliției.

Instanțele de judecată au respins argumentul reclamantului, precum că până la aplicarea sancțiunii disciplinare nu s-a petrecut ancheta de serviciu, deoarece, ulterior, chiar el a recunoscut că astfel de anchetă a avut loc, însă nu a luat cunoștință cu rezultatele, dar și argumentul precum că era în afara orelor de muncă ca fiind unul irelevant, în temeiul art. 24 alin. (4) al Legii nr. 320 din 27.12.2012, unde este indicat că fiecare polițist, pe tot teritoriul țării, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află în timpul sau în afara orelor de program, în cazul în care sesizează existența unor circumstanțe sau fapte care periclitizează ordinea de drept, viața sau sănătatea persoanelor ori alte valori sociale, este obligat să comunice despre aceasta celei mai apropiate subdiviziuni de poliție și să întreprindă măsurile posibile pentru

prevenirea și curmarea infracțiunii sau contravenției, acordarea primului ajutor persoanelor aflate în pericol, reținerea și identificarea făptuitorilor, depistarea martorilor oculari și pentru paza locului în care s-a produs evenimentul.

La 30 august 2017, Deleu Adrian a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel (f.d. 200-202), solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului, a susținut că de către instanța de apel nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțe importante pentru soluționarea pricinii în fond, nu au fost dovedite circumstanțele considerate ca fiind stabilite, precum și faptul că la emiterea deciziei instanței de apel au fost încălcate și aplicate greșit normele de drept material.

Recurentul a apreciat drept eronată concluzia instanțelor de judecată privind respingerea acțiunii, în condițiile în care nu au fost verificate și elucidate circumstanțele ce au stat la baza stabilirii gradului de gravitate al abaterii disciplinare.

A invocat că, contrar prevederilor art. 55 din Legea nr. 320 din 27.12.2012 și art. 17 din Codul de etică și deontologie a polițistului, angajatorul nu a efectuat controlul de serviciu, nu i-a adus la cunoștință rezultatele controlului de serviciu, cu prezentarea materialelor anchetei de serviciu, ceea ce prejudiciază drepturile și interesele recurentului.

A specificat că, sunt contradictorii, în raport cu materialele cauzei, concluziile primei instanțe, precum că făptuitorul fiind audiat în cadrul anchetei de serviciu la 04.06.2016 și 07.06.2016 nu a recunoscut vina, or, din textul explicației din 04.06.2016 rezultă că Deleu Adrian a recunoscut că l-a lovit pe Melnic S., ca reacție la cearta provocată de ultimul. Consideră că, nici această circumstanță importantă nu a fost luată în considerare de către angajator la emiterea ordinului de sancționare, iar ulterior nici instanțele de judecată nu au verificat și nu au dat o apreciere corespunzătoare argumentului invocat de către reclamant.

Suplimentar, recurentul consideră că la data de 04 iulie 2017, Curtea de Apel Chișinău a examinat apelul fără participarea lui, prin ce i-a fost limitat dreptul la un proces echitabil. Or, în acest sens de către instanța de apel neîntemeiat a fost respinsă cererea de amânare a ședinței de judecată, depusă de către apelant, pe motivul îmbolnăvirii fiului, în vârsta de un an și 2 luni, cu dovada eliberată de instituția medicală.

La 25 septembrie 2017 Curtea Supremă de Justiție a expediat intimatului o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copiei respective.

La data de 12 octombrie 2017, reprezentantul intimatului, Inspectoratul General al Poliției, Dorin Sîrbu a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea recursului depus de Deleu Adrian ca inadmisibil, cu respingerea recursului ca nefondat și menținută decizia Curții de Apel Chișinău din 04 iulie 2017, ca legală și întemeiată.

Examinând admisibilitatea recursului potrivit rigorilor prevăzute de art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ consideră că recursul depus de Deleu Adrian urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Potrivit art. 433 lit. b) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de însoțire cu numărul de ieșire nr. 12854 din 31 iulie 2017 (f.d. 197) decizia instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la data de 31 iulie 2017, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada comunicării recurentului sau reprezentantului său a actului contestat.

Astfel, nu poate fi stabilită cu precizie data la care recurentul sau reprezentantul său a recepționat decizia integrală a instanței de apel, dar ținând cont de faptul că actul comunicării nu se putea produce mai devreme de 31 iulie 2017, recursul din 30 august 2017 se consideră a fi declarat în termen.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În speță, recursul a fost înaintat de Deleu Adrian, parte în proces care a declanșat acțiunea civilă și reprezentantul acestuia, în temeiul mandatului avocațional nr. 0920147 din 04 iulie 2016 (f.d.22), avocatul Ivașciuc Antonina, astfel temeiul stipulat de art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă nu are incidență.

Potrivit art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

La caz, completul relevă că nici temeiul prevăzut de art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă nu este aplicabil.

Luând în considerare cele constatate supra, completul conchide că recursul nu poate fi considerat inadmisibil în baza temeiurilor enumerate de art. 433 lit. b), c) sau d) Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea celor invocate în recurs în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(4) Cod de procedură civilă, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

Conform art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Potrivit art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Conform art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs la această etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile *Delcourt* contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și *Erfar-Avef* contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea *Trevisanato* contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea *Hansen* contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea *Nersesyan* contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul notează că cererea de recurs depusă de Deleu Adrian este întemeiată, în drept, pe temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1), alin. (2) lit. c) și alin. (4) Cod de procedură civilă.

Totuși, din conținutul cererii de recurs rezultă că, în mare parte, Deleu Adrian a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat cu suficientă putere de convingere, iar invocarea pretinselor încălcări admise de instanța de apel nu este suficient de fundamentată și nu are vocația de a conduce la modificarea soluției în prezenta cauză civilă.

Totodată, nu poate fi reținut argumentul recurentului, potrivit căruia apelantului, prin respingerea cererii de amânare a ședinței de judecată din data de 04.07.2017, i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

În acest sens, instanța de recurs constată că citarea legală a participanților la examinarea cauzei civile în ordine de apel a fost respectată.

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele principale ale recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios la judecarea cauzei în ordinea de apel, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul declarat de Deleu Adrian ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE:

Recursul declarat de Deleu Adrian se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Luiza Gafton

Judecători

Mariana Pitic

Dumitru Mardari